

Πότε σπείδος δίλα νόση
μήτ' έλεπρος ποίη,
νέ σπείδος καί νύ ποίη και
σύν αρτίησιν ποίη.

Μάννα, πού κινώσασα σούτη
και 'στούς μάλα και 'στούς έξα,
θάω πρόσον, μέσ 'σθή Κρήτη
λάω έξοικιά νύ καίλω.

Παριλέτο μου και σύ
έλα τώρα 'στό νησί,
για νά πής τό ποίη ποίη,
έχεις κινώσασα σούτη.

Το πρώτο θα κινώσασα
τάματα μου τή παθίνα,
και θα τους παρακαλώ
μήπως με δειχθούν κι έμια.

Μάννα δόλια των πολέμων και του Κεντρικού Ταμείου,
κι 'οι τρεις πρόγονοι, που στίκουν κρό του Πανεπιστημίου,
'σχοδημάει κι' αὐτοί
και μου λένε μέσ 'στ' αὐτί :

εάν ἀλήθεια, καθώς λίγες, πούσ' αργήσας έγάπη,
ἀν' εἶδω νά μέσ σπείδωσας και Κρήτη Κρήτη νά μέσ πῆσας.

Πρόσφυγες θά κῆν και τούτοι,
βαρεθῆκαν εὐν κι' έμια

τῆς Ἀθήνας τῶ μπαγιονέτα
καί μπαγιονέτα δεινά.

Χιότῆ, Ρήγα και Παπαῖ,
πῆμα πρόσφυγες έκαί,

πῆμα πρόσφυγες έκαί,
πῆμα πρόσφυγες έκαί,

Τίρι λίρι τίρι λίρι,
έχ' ἰ Σουλταῖς κερμαῖ.

Οὐδ' ὁ Καπλῆς ὁ Γερμανός, σπενταῖς σου εἶλος
και κραταῖς σου στυλῆς,

'σθῆν τόση σφοδρία σου παρηγορῆ σου εἶμα
και μέσά 'στ' Ἐπία χῶματα τῶν πρόσφονου Ραβίνου,

Κρίμα, χαῖρετλου Σουλτανῆ, πού βαρῆσας εἰς εἶπον
κι' ἐπερῆμεν ν' ἀπαρῆνι μετ' ἄντι του μπαγιονέτα

κρίμα κρίμα πού κινῶνται πέντε ὀργῶν ποταῖα
για λογαριασμό ὀλο σου.

Κρίμα κρίμα πού κινῶνται
κάθε Τούρκος κινῶνται,
κι' ὁ 'δικός σου χῶμα,

Σ' ἔρησε κι' ἐκείνος τώρα
μονεχό χωρίς μιλιέ,

πῆμα πρόσφυγες
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

ἔλα, ἐλευθέρου σπείδου, πῆμα 'σθῆν Κρήτην,
πῆμα πρόσφυγες

Ἐρχομῆς τοῦ Βασιλέως
μ' ἔλα τῶν ἡμερῶν

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε μετ' ἡλίου και μετ' ἡσπῆ
κι' ἔρησε τῶν τοσπάντων μεγάλῃ κερμαῖ,

και μετ' ἡλίου και μετ' ἡσπῆ
και μετ' ἡλίου και μετ' ἡσπῆ

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε κι' ἔρησε ἔλα τῶν ἡμερῶν
ὁ δὲ Ζαῆμης ἔτρεξε εἰς ὅσους και μουτακαῖς

κι' ὁ Βασιλέως τῶν ῥώσῆς τι γίνεται τῶ κράτος,
κι' ἐκείνος μ' ἔνα σῆμα

τοῦσ πῆσ και πῆσ
τοῦσ πῆσ και πῆσ

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε, κι' ἔτρεξε ἔλα σπείδου
κομφο και κερμαῖ,

κι' ἔδειξαν τῆς σπαλιῆτας τῶν και τῶ χρῶσά σπείδῆτα τῶν
και τῶ σπαθῆ τῶν κερμαῖσας ἔγρησεσ' ἔλα σπείδῆτα τῶν.

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε, ἔλα τῶν ἡμερῶν
στάδου ἡ γλώσσας μέλασας

και παλαμῆτα μῆσῆς
εἰ κῆσῆσῆσ τῶν ἰ τῆλα.

Κι' ὁ Ἀμῆμαρτος, πού Περσῆσ γλυκῆσ κερμαῖσ πῆσ,
κι' ἔρησε κι' ἔρησε σῆσ Βασιλέωσ

δῆσ ἔρησε Κρήτησ τῆσ βουλιῆσ
μετ' ἡσπῆσ και κατῆσῆσ ἔλασ.

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε ὅσῶν Ἀθῆνῶν τῶ χῶμα,
και μ' ἄνοικῆσ τῶ σπείδῆσ

προσῆμῆσ: κάθε μωρῶσῆσ νά βῆσῆσ τῆσ Βασιλέωσ
νά σῶσῆσ τῆν Ἑλλάδασ

Ὁ Βασιλέως ἔγρησε μετ' ὅσῶν ἡλλοκαίρησ,
θεῖρελλο φθῆσῆσῆσ κι' ἄνοικῆσ μῆσῆσ

κι' ἔγῶ για μεγαλῆσῆσ τῶν κερμαῖσ
νά βασιλέωσ ὅσῶν Ρομῶν τῆν φρενῆσῆσῆσ ῥάσῆσ.

Θρηνοποιήσεις

Κατά το σπασμωδικό
Ανακρίματα η αλήθεια,
παίλου η καλοθώρα,
η δ' Ζαχάρη παρατήρη
στά καλά καθομένα.

Ολυμπιακή - ενόθ' ερώση

Κι' όλοι 'φώναξαν γέλοισιν, ατ' αβύσσου και τούτη!

όαν βροντή με βρόντο κόουρο και όαν άκαιο μικρούτι.

Πάει το βούλο η' έρωδ,
το μωστό δαι του καρδόνι.

Η Κυβερνηση Ζαχάρη
αίωνα της η μνήμη

Τη στρουγγύ άποχρησθεί του βίλο σου του πανυ.

μονάχοσ έπεγαγίνοσ να χάνη τον τούτοα

Μά τώρα σου φανόνοσ έμισοίνοσ σου εν χάνησ
καλόλο για τούτοα

Όσ πρόβατον άπολωλόσ

όσόν βίλο σου να θανατώσ
που όσοσ φίνετασ καλόσ, όσ όσοσ

και πέρτεσ να κωπαρ.

Έπεσε και Τησ Θίμοδοσ ο φώλασ ό κλωνίσ,
ό μέγασ 'Αλοισίοσ ό Φαγγουραμίοσ.

Κι' αντί, καθόσ φρόνιόσ, τον Κωρατίσ να παγή,
απόσ παμμένοσ σημερα την παυί του όα κλάφω.

Κι' ό Θέμοσ Έκαθίροσ η κούτοσ του 'Αλοισίω
και όαν μωρτίσ, καθόσ πριν όαν κωρίσ κάλογοσ

την ειδαν άσπροφύλλωσ, να πέρη όρμονόλοισι
πού λίσ πως την πασάλοισι γκαμωρίσ σακουλοισι.

Έπεσοσ και όσ, μετάνη της Παύλοισι όρμονόισι
μίσ 'στό τόσο σου τόνοσ, με διακόλοισι και διακόλοισι

έπεσοσ άπό τησ σκαλίσι,
'ήφοσ τούμασ, στωτόδοτα,
κι' έμειναν όσμετασ τήροισι.

Και των δασάλοισι έκουσε να τρώη το μικροίτο:
απίσ, φωτόδοτα φανίσι,
που σαναρ 'στόν καρδόνι

όαν άφινεσ να παλόισι σκαλίνοισι και πύλοισι.

Πάει κι' ό Στριπ ό φώλοσ, με τούτοσ όαν τον κλωνί,
ντούρα να στίσ η Τρούμα και τάλλοσ σί τα θύλοισι.

Έκαίνωσ πούγοισι όσοσ νούθλοισι χαρ άσπύλοισι,
μολίσ τούσ βγάλουσ άπ' τη μέ κλωνίσ και πών 'στην άλλη.

Κρίσισ κι' έδω τρικοδωρή καθόσ και ότο Παριό,
έχι όφρανί, πούδασ 'φύλοσ, κατίσοσ και κρίσι.

Μήμημα προβαίνουσι όλοι της πολιτίνοισι, ό βήροισι
κάθε κούσημα της πόρτασ έταίσι κι' ένα κούσημα.

Καρτερά κι' ό Θεοδωρήσ, κι' άλαλοισι το βουκότο
άπασα μας πνεή τον Πάικωσ της Κορδοισι άδισίνοισι.

Καρτερά κι' ό Δελγητορής, ό πολυκόσοσ δανής,
και όαν μωρτίσ, καθόσ πριν όαν κωρίσ κάλογοσ

Κίνησης και μιάς 'στού Ράλλη, του Ξανθού πεμπουμπλικάνου, που μιάς έκανε συμμάχους κι 'επίμαχους του Σουλτάνου.

Κι ' ό Δόν Στέφανος Σκουλοδής 'όσταται εΐς τήν κι 'επιτάσσει και δέν παύει νά κενώζη τά μεγάλα του τ'άνα.

Μά κι ' ό Τζωρτζης ό Κορφιάνης, όσους έφαγε οΐμις παθο κι 'αριθάριας με φόρμα, γιά σου, Τζωρτζη, παθόσ σπιάδο.

'Ερχσε με τό βαπόρι, κι ' έγια μόλις κι ' έγια λέου, ένας Κόντας είναι μιάς.

Κι ' ό Σιμόπουλος προσμένει, τόν πλανώ γ'αυτάρ ήλωση, με κι ' αυτός άν περιμένη τίποτα θαρρώ δέν χάνει.

Πάνε κι ' έρχονται καρόνταις, κηλαλουν διαγγελείς, καρτεράι κι ' ό Περικλέτης, καρτεράι κι ' ό Φατούλης.

Όρα τελευταία κινήσις μαντάτα.

Τά πράγματα κι ' ή φορμάς ήταν δια κοί, και κι ' ό Ζήμιος θά ξανάληθ με τού θελού.

Θωδωράκη, πιάψε 'άγο νά κυτώσις με τό σπαθί, και τ' άνήφι σου βοήθα, που γιά σίνα προσκαθί.

Συχώρα τόν 'Αλέκο σου, καίμεις Μουραπάτηρ, νά δώση γιά τόν θεού σου κι ' αυτός συχωρεθί.

Μουστακί, που 'αριστοθρας 'οσού θείου τής μπαρμπάταις, με τούτη τήν παραστής μες έναςας ρουκέταις.

Σύ τό θαυλι τής πυραγιάς, με κι ' ό φαρμάσσης, σάν Λάζαρος πολιτικός έπιθίσις κι ' αυτόθρας.

Έρξε Λάζαρος παρόδ, ούς 'άγο τόν μπαρό γιά νά 'δουμά τό μουρακί του κρυμμένου Θωδωράκη.

Δύο γίγαντας μοχθαίσα τήν Ρωμίων σπών 'ή σπών, τό θηριον του πολέμου, τής ειρήνης τόν άντίπα.

Θωδωράκης και Ζήμιος με παρρα τάρω κίνοου, τήν αγιωντίς κι ' όι ούδ τόν, ό κοντούλις κι ' ό φηλις, μέλι γάλα σάν και πρώτα και χροου μαντιλά πιάνοου, ό μεγάλος Παπαβίλας κι ' ό μεγάλος Σιγιάλις.

Τέλος δριττιών διαπραγματιών.

'Ενώ τό φύλλον και ο Ρωμίου τυπώνεται με φόρμας, μαντάτ' από τόν Θεωδωρ μιάς έρχονται καινούρις.

'Εστην Κηρσιασά κατόμιγιος έπιδόχης μπόγιος, και κοπαισιος Εόρτιον άλλαίς γ'αυτάρ τόν.

Δίν έθλει με τ' άνήφι του αλλας και ρουκέταις, κι ' ένα Κουβέρνα νά γοτού κι εΙδος μεσκουλάνα.

Σάν έχουν τήν ανάγκη του γιαιτ καιρό νά χάνουν ; γιαιτ τόν έθο δέν καλουν και μόμολαις του κάνουν ;

'Εκείνος είναι σήμερα τό δένειν και τό λύνειν, έχουν εμπρός τόν 'Ηλιον και θέλουν τήν Σελήηνν.

Αυτός Κουβέρνα 'όρτασε και δέν τόν νοιάζει διόλου, τόν μίλει μόνο γιά θεσιμάς, που πών κατά θιαβόλου.

Μόλις εκυκλοφόρησε τά ζαφικά μαντάτο, Βοηθά, Παλάτι και Λαός 'ερχηκαν άνω κάτω.

Κι ' ό κέρ 'Αλέκος, κλαίγωντας τήν συμφορά τήν μαύρη, τρέχει απύς πόρταις και απύς σ'αυτάρφους άλλουσ νάβρη.

Τού θεiou μου του Θωδωρη θά 'μάθατε τήν άπομιά, άνάητέ μου τό κερ, 'οτήν παρακάτω γειτονιά.

Πριν του ο Ρωμίου τήν τύποςιν ό Φασουλης τελειώση ό Θεωδωράκης ειν' ήλιος νά ξαναματαιωώση.

Ό Θωδωρης κι ' άν 'ήρτασε κι ' έλλαξε τό μαλλί του, γ'αυτάς άλλαίς μοναχά κι ' έχι τήν κεφαλή του.

Νέο Κομμάτι κειμήλιος

Νέο Κομμάτι κειμήλιος
μιάς αναγγέλλει μεγάλη σπών.
'Εγινε τίλες, σίμα 'ήνι, ικονΑ'
ώδινός όρος κι ' έπαις μελ.
υψιτρικαυ κηυιύθ ό ' εκ

Εμπρός σ'όν 'Αιδονόπουλο κάθε μας ελχονόπουλο.

Ό Περικλής προς Φασουλήν ; σ'α' ής μου, καρτεράηρ, που 'έθρες τάτο φορμάς, που 'έθρες τάτο γιαιτ ;

κι ' εκίνοις διά στάσιος του λέγ 'οικουμηνών ' Η 'Α'Αιδονόπουλο Μίλαθρον και Παπαβίονουσ, που του Σταθίου τήν σόν κατάρωτων λαμπρόνι κι ' ίσο σού κίνοι τόν στραβό, τόν ίσο σ'αυτον, Σύρα δέ 'ής τής κοπιτικής τάνατα φιλκίου, τά νία χειμωνάτικα, τά φρέσκα τά στολιού, ούρα δέ π'ς σ' 'αυτούς τούς όπδ, που κούβου ολιενά, νά κόβουν και γιά ός κοστούμ' ός έλασεν κι' έμεινέ, κι ' εώω καθινα δέν ντυθή νά καταλάη ντυσμού λουσάτο κι ' 'Αλουστρίσμοσ.

Είπεν αυτά, και τό κοστούμ' σ'ού τού αλάτ' έφτό, 'μπροστά και π'ίω τούδων σ'όν δέλε Περικλέτο, κι ' ό Περικλέτος τουλιγε σκαπώνεις απύ τ'ήνας ; εμυρζικας 'Αιδονόπουλο εώω και δίκα μιλιάς.

Και καινούρις ποικιλίας, μ' Ελλουος λουγος ανγλιαις.

Κατωρις τού Γενναϊκού, κατωμα σμηναιτιν και τά μέλα λουγιν, Ιστρούμ' μ' εθ'ήριος σπίνος μαντάταις εΙσπ'όλ, τήν καρπιλιος νά ή Κηρσιος τός εΙσπ'όλ, σ'αυτάς